

ikke ere endelig vedtagne, men som ere forelagte Thinget, da maa jeg tilstaae, at Regjeringens Stilling og selv Rigsdagens Stilling bliver overmaade vanffelig, naar man ikke kan anviise den Vej, hvorved Rigsdagens Ønske kan fyldestgjøres, uden at saadanne Beslutninger tages, hvorved de 2 Thing, ville komme i Conflict med hinanden. Jeg troer ikke, at der vilde være den mindste Ulempe ved en Bemyndigelses-Paragraph, som tidligere har været vedtaget af Rigsdagen, og som Folkethinget har staaet paa, men den kunne vi jo ikke benytte, fordi vi, efter hvad der forefaldt forrige Aar, maae erkjende, at den ikke kan gennemføres, men hvad skal saa Regjeringen gjøre? Man kan vende tilbage til den Praxis, som var gjældende, inden denne Bemyndigelsesparagraf blev indført, nemlig vedtage Loven, og naar Summen er udredet, lade den blive opført enten paa Tillægsbevillingen eller i Regnskabet, idet Regjeringen da udreder Summen paa sit eget Ansvar, forudsættende, at den samme Rigsdag, der vedtog Loven, og saa vil bevilge den Sum, som er nødvendig for Lovens Gjennemførelse; men dersom man ønsker saa hurtig som muligt at faae Summen frem og at faae den vedtaget her, om ikke samtidig med den Lov, der foranlediger den, saa dog i samme Session, som denne Lov vedtages, saa er der jo dog virkelig ikke Andet at gjøre end at vedtage den enten ved en almindelig Paragraph eller paa de enkelte Poster paa Finantsloven, hvor den fra Regjeringens Side er anført. Dersom man gaaer ud fra, at et Overgreb vil finde Sted, saa kan jeg forstaae, at man har disse store Betænkeligheder, men det er der jo aldeles ikke Tale om; man kommer frem med Summen saa hurtig som muligt, forelægger den for Thinget og ønsker Thingets Samtykke til, at Summen udredes. Giv vi ikke dette Samtykke, men vedtage dog Loven, saa er det jo accurat det Samme, thi vi kunne ikke med god Samvittighed nægte Beløbet paa den Tillægsbevilling, hvor det senere bliver opført. Man kan altsaa meget godt, om man vil, udstøde Summen, men Sagen har i mine Tanker ikke den mindste Betydning; staaer den her, saa er den deels eventuel, deels calculativ; venter man, til Tillægsbevillingen kommer, saa har man den Fordeel, at man veed, hvor

stor den er, og derefter kan man saa tage sin Beslutning. Jeg indrømmer, at man da har Frihed til at nægte; men jeg siger: man vilde ikke med god Samvittighed kunne nægte.

J. M. Hansen: Jeg veed ikke, hvorfra den ærede Rigsdagsmand er kommet til Kundskab om, hvad der almindelig forudsattes i det Udvalg, da han slet ikke var Medlem af Udvalget. (H. Hage: Jeg talte om Finantsudvalget!) Ja, vi tale jo her om Rønningssloven for de Embedsmænd, hvoraf Amtmændene ere en Deel. (H. Hage: Ja, jeg talte om Finantsudvalget!) Men det Udvalg, der behandlede den Lov, hvorom vi tale, skulde dog være det Udvalg, hvis Mening man skulde paaberaabe sig, naar man vil tale om et Udvalg, der skal have nogen Betydning i denne Sag, og det Udvalg har ikke forudsat noget Saadant. Hans Excellence Indenrigsministeren kunde ikke forstaae, hvad der havde bevæget mig til at oplyse, hvad han havde sagt som Landstingsmedlem i sidste Session; det var jo klart, at jeg gjorde det som Dplysning for Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Den nævnte ærede Rigsdagsmand anførte jo nemlig som en Anke mod Hans Excellence, at Hans Excellence havde omgaaet Spørgsmaalet, var gaaet udenom det, istedetfor at svare paa det, og jeg oplyste derfor, at uagtet jeg ogsaa fandt Hans Excellences Udtalelser ved denne Leilighed noget dunkle, ikke klare, saa kunde man alligevel ikke reise nogen Tvivl i saa Henseende, fordi der forelaae klare Udtalelser. Det var altsaa en Dplysning til Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning). — Jeg yttrede mig aldeles ikke, da jeg havde Ordet, om, hvorvidt den Form, som nu er foreslaaet af Regjeringen i Finantsloven, er den bedste. Jeg forsvarede den Afgjørelse, som blev truffet isjor for at komme ud over den Uenighed, som var opstaaet, jeg forsvarede den, fordi jeg meente, at Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde dablet den for stærkt; jeg sagde udtrykkelig, at jeg ikke kunde dable den Afgjørelse, som da fandt Sted, saa stærkt, idet den gav affurat det Samme, som man tidligere havde givet i hver enkelt af de forskjellige Love.